

Naplemente után Klió házában egyre többen jelentek meg. Az udvar lett kijelölve imaalkalom helyszíneként, mert nagyon sok embert vártak. Asszonyok sűrögtek-forogtak a felszolgálás során, a férfiak beszélgettek, a gyerekek pedig jókedvűen szaladgáltak. Meleg volt, de a gyenge szél hozott némi felfrissülést.

– Testvérek! Kérlek, figyeljete! – állt ki középre Péter, majd folytatta: – Mindannyian tapasztalhatjátok, hogy egyre többen és többen vagyunk. Sajnos elkerülhetetlen, hogy problémák alakuljanak ki. Jelenleg, ami most a legfontosabb, amit mi magunk is észrevettünk, hogy a görög kultúrából érkező özvegyeket sokszor kirekesztik a mindennapi szolgálatból. Természetesen ez nem mindig van így, tudom, hogy többen figyeltek erre. – Tekintete találkozott Klióéval, majd folytatta: – Ezért is hívtunk össze benneteket, hogy találjunk rá megoldást.

– Nem lenne helyes – vette át a szót Máté –, ha az asztalok körüli szolgálat kedvéért elhanyagolnánk Isten ígéjének hirdetését. Ezért szeretnénk, ha kiválasztanátok magatok közül hét férfit, akikre rábíznanánk a felszolgálás munkáját.

Egyre többen kiabálták, hogy ez elfogadható megoldás. Az udvaron összegyűlt emberek felbolydultak, mint egy méhkas, beszélgettek, nevek hangzottak el. Fél óra sem telt el, és meg is volt, hogy kiket javasolnának.

– Attalosz! – szólt János. – Kérlek, gyere, mondd el, kikre esett a gyülekezet választása.

– Szóval... Azt hiszem, a gyülekezet teljes egyetértését tudom most közvetíteni. A hét férfi, akikre a választásunk esett: István, Fülöp, Prokhorosz, Nikánor, Timón, Parmenász és Nikoláosz.

– Elmondhatom – lépett középre Péter –, hogy nagyon jó választás mindegyik férfi, és csak áldás lesz a munkájuk a

jeruzsálemi gyülekezetre nézve. – Az apostolok kezüket rátették a szolgálatra kiválasztott férfiak fejére, és imádkoztak értük. Az este további részében imádkoztak, és Mátyás beszámolt arról, hogy egyre több pap hisz Jézusban. Lassan az emberek elindultak haza, a nők segítettek a pakolásban. Attalosz és János még a kertben ültek, és beszélgettek.

– Nem sokáig tudunk Jeruzsálemben maradni.

– Ezt hogy érted, János?

– Bár nagyon sokan hisznek Jézusban, sajnos a zaklatások és a letartóztatások is megszorodtak. Ki kell majd lépniük, ahogy a Mester kérte, hogy hirdessük az ő nevét. Illetve tudod nagyon jól, hogy a Jeruzsálemre vonatkozó próféciaik sem túl biztatóak.

– Nagyon érdekes, hogy ezt most így felhoztad. Napok óta gondolkodom valamin. Tulajdonképpen már egy éve foglalkoztat a dolog. Akkor volt egy álmom. Egy része már valósággá is vált. Meséltem, hogy bővítem a vállalkozást, de a teljes megvalósításhoz még nem mertem meghozni a döntést, mert az hosszú távon változtatná meg az életemet, vagyis az anyámét és az enyémet is.

– El akarsz költözni?

– Igen, de mégsem. Olyan csodálatos időket élünk most itt. Olyan események történtek az elmúlt évben körülöttem, hogy talán fel sem fogom a teljes lényegét. Például ma este is csak egy egyszerű összegyülekezés volt, de megtörtént, hogy kiválasztottuk az első szolgálatra szánt hét embert. Számomra felfoghatatlan, hogy ilyen kivételes helyzetben vagyok. Attól tartok, ha elmegyek, akkor ezekből ki fogok maradni.

– Igen, értem, hogy mit mondasz. De azt a döntésednél mindenképpen vedd számításba, hogy nem maradunk mindig Jeruzsálemben. A Mester terve az, hogy az egész világra elvigyük az örömhírt. Szóval nem marad minden így, a változás elkerülhetetlen. Lehet, hogy Isten azért adott álmod neked, hogy

megmutassa, merre kell tovább menned, és mit kell csinálnod. Nagyon tehetséges vagy az üzleti életben. Nagyon bölcsen tudod meghozni a döntéseidet. Elkötelezett vagy édesanyád és minden ember felé, akinek munkát adsz. Isten használni akar a tervéhez, és oda akar elhívni, ahol látni szeretné a növekedésedet és a fejlődésedet. Bárhová is mész, ott is tudod támogatni Isten munkáját, ahogy teszed itt is, Jeruzsálemben. Lehet, hogy nem látjuk pontosan, mi Isten terve, de mindig meg fogja világítani azt az utat, amire rá kell lépned. Szóval annyit tudok mondani, amit a Mindenható mondott Józsuéának: Csak légy bátor és erős. – Felsegítették egymást, és búcsúzólul Attalosz átölelte Jánost.

Attalosz felment a szobájába, és lefeküdt az ágyára. Folyamatosan János szavait hallotta vissza: *nem maradunk mindig Jeruzsálemben, egész világra elvigyük az örömhírt, változás elkerülhetetlen, Isten használni akar a tervéhez, ott is tudod támogatni Isten munkáját, Csak légy bátor és erős, Csak légy bátor és erős.* Szemét lehunyta, és hagyta, hogy az álmai új utakat mutassanak neki.